

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.048 van 4 april 2014
in de zaak A. 210.208/X-15.598.**

In zake : 1. het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
 VAN DE GEMEENTE ZONNEBEKE
 2. de GEMEENTE ZONNEBEKE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Antoon Lust
 kantoor houdend te 8310 Assebroek
 Baron Ruzettelaan 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN WEST-
VLAANDEREN

Tussenkommende partij :

de NV KEROS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 september 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2013/0479 van 20 augustus 2013 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb).

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 27 september 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomen de partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 19 november 2013. De tussenkomen de partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Snauwaert, die *loco* advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Veerle Tollenaere, die verschijnt voor de tussenkomen de partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met het bestreden arrest verklaart de RvVb de vordering van verzoekende partijen tot vernietiging van het besluit van de verwerende partij van 20 oktober 2011 ongegrond.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 20 oktober 2011 verleent de verwerende partij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een nieuwe uitweg aan de Osselstraat te Passendale-Zonnebeke.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 2 en 42, §1, van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 (hierna: gemeentedecreet), artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 december 1975 ‘houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg’ (hierna: wegverkeersreglement), artikel 4.7.21, § 1, laatste zinsdeel, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en het beginsel van de devolutieve werking van het hoger beroep.

Zij betogen dat zij voor de RvVb hebben aangevoerd:

- dat de tussenkomende partij de vergunde weg “onmiskkenbaar als een openbare weg, minstens een semi-openbare weg heeft opgevat, al wordt hij op privaat terrein uitgevoerd en al zal hij *prima facie* enkel gebruikt worden voor wie het bedrijf wil bereiken, nu de toegang ertoe en het gebruik ervan door anderen niet is uitgesloten”;
- “dat het criterium van het al of niet veelvuldig ‘gebruik’ totaal niet relevant is maar wel [...] het criterium van de ‘toegankelijkheid’”;
- “dat uit geen enkel gegeven van het dossier, en zeker niet uit het goedgekeurde plan, blijkt dat de weg enkel voor één welbepaalde categorie van personen toegankelijk zal zijn” en dat “de weg [...] niet alleen voor transporteurs van paarden toegankelijk [zal] zijn, maar in beginsel voor om het even wie die zich naar het bedrijf wil begeven, zoals bezoekers, cursisten en zelfs de postbode”;

- dat zij uit wat voorafgaat, hebben afgeleid dat “het tracé van de te vergunnen weg voorafgaandelijk aan de gemeenteraad had moeten ter goedkeuring voorgelegd worden”;
- “dat de deputatie door het hoger beroep gegrond te verklaren aan die regeling, die de openbare orde raakt, is voorbijgegaan en onwettig heeft beslist”.

Zij argumenteren in een eerste onderdeel dat het bestreden arrest artikel 4.7.21, § 1, laatste zinsdeel, VCRO en het beginsel van de devolutieve werking van het hoger beroep schendt “[d]oor de omstandigheid dat de eerste [verzoekende partij] bij de behandeling van de aanvraag in eerste aanleg het dossier niet vooraf aan de gemeenteraad ter goedkeuring heeft voorgelegd in zijn argumentatie te betrekken om het voor de RvVb aangevoerd middel ongegrond te verklaren”, dat dit motief “onlosmakelijk verbonden [is] met de gehele redenering van de RvVb ten betoge dat er te dezen geen reden was om de vergunningsaanvraag, die tot voorwerp heeft het aanleggen van een nieuwe weg, vooraf ter goedkeuring aan de gemeenteraad voor te leggen”, dat “dit verwijt alvast niet aan de tweede [verzoekende partij kan] worden gericht, nu zij niet de steller is geweest van de weigeringsbeslissing van 27 juni 2011, doch wel de eerste” verzoekende partij en dat artikel 4.7.21, § 1, VCRO “niet toe[liet] rekening te houden met wat de eerste [verzoekende partij] op 27 juni 2011 al dan niet heeft beslist of al dan niet in haar beslissing heeft overwogen”.

Zij argumenteren in een tweede onderdeel dat het bestreden arrest door te oordelen dat “‘alleen het gebruik van de weg determinerend is’ voor het bepalen van het al of niet openbaar karakter ervan [...] het begrip ‘openbare weg’, als neergelegd in art. 1 van het wegverkeersreglement” schendt en “gesteund [is] op een ondeugdelijke motivering die de beslissing niet wettig kan schragen” omdat “niet het (feitelijk) gebruik dat van een weg wordt gemaakt [...] bepalend is om uit te maken of hij al of niet een openbaar karakter heeft, maar wel de toegankelijkheid van de weg”. Volgens de verzoekende partijen maakt “het bestreden arrest [...] de verwarring tussen, eensdeels, het gebruik van een weg en, anderdeels, de toegankelijkheid ervan” en spreekt het bestreden arrest “niet tegen – laat staan dat het dit uitsluit – dat de weg, zoals de

[verzoekende partijen] betoogden, toegankelijk zal zijn ‘voor om het even wie die zich naar het bedrijf wil begeven, zoals bezoekers, cursisten en zelfs de postbode’”. Hierdoor schendt het arrest artikel 1 van het wegverkeersreglement en bijgevolg van de aangevoerde bepalingen van het gemeentedecreet.

Beoordeling

6. Het middel gaat terug op de beoordeling van de RvVb van het eerste middel van de verzoekende partijen waarin zij de schending hebben aangevoerd van de artikelen 2 en 42, § 1, gemeentedecreet omdat “de gemeenteraad niet vooraf het tracé [van de vergunde weg] heeft goedgekeurd” terwijl “uit geen enkel element van het aanvraagdossier blijkt dat de aan te leggen weg alleen toegankelijk is voor wie het bedrijf van de tussenkomende partij wil bereiken of verlaten”, “de tussenkomende partij de aan te leggen weg als een openbare of quasi-openbare weg [concipieert]”, en “een 5 meter brede en 105 meter lange weg onmiskenbaar een openbare, minstens een quasi-openbare, weg is”.

7. Overeenkomstig artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak die uitspraak doet over het cassatieberoep tegen het bestreden arrest van de RvVb, niet in de beoordeling van de zaak zelf.

8. De artikelen 2 en 42, § 1, gemeentedecreet bepalen onder meer dat de gemeenteraad in beginsel over de volheid van bevoegdheid beschikt in de aangelegenheden van gemeentelijk belang.

Luidens artikel 1 wegverkeersreglement geldt dit reglement voor het verkeer op de openbare weg en het gebruik ervan, door voetgangers, voertuigen, trek-, last- of rijdieren en vee.

9. Door te beslissen dat “het gebruik van de weg determinerend is voor het bepalen van het al dan niet openbaar karakter ervan” en dat “de

verzoekende partijen [...] in gebreke [blijven] aan te tonen dat de door de bestreden beslissing vergunde weg zal worden gebruikt voor andere doeleinden dan de toegang tot het bedrijf van de tussenkomen partij en dat of hoe de verwerende partij foutief zou beslist hebben dat de weg een loutere toegangsweg is”, schendt het arrest niet de artikelen 2 en 42, § 1, gemeentedecreet en artikel 1 wegverkeersreglement.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

10. De preliminaire vaststelling in het bestreden arrest dat “[d]e eerste verzoekende partij [...] bij haar beslissing over de aanvraag, overeenkomstig artikel 4.7.12 VCRO, geen enkele opmerking [formuleert] met betrekking tot het al dan niet eerst goedkeuren van de aan te leggen weg door de gemeenteraad van de tweede verzoekende partij” is geen reden waarop het arrest noodzakelijk steunt en is dienvolgens ten overvloede gegeven.

Het eerste middelonderdeel kan niet tot cassatie leiden en is bijgevolg niet ontvankelijk.

11. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede en derde middel

Uiteenzetting van het tweede middel

12. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplan (hierna: inrichtingsbesluit) , “de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Ieper-Poperinge”, de artikelen 7.4.4, §1, 4.3.1, §1, 1°, a) en 4.7.21, §1, laatste lid, VCRO, en “het beginsel van de devolutieve werking van het hoger beroep”.

Zij betogen dat “het arrest niet wettig [kon] beslissen dat de aanleg van de weg niet moet worden beschouwd als een uitbreiding van het bestaand bedrijf” van de tussenkomen partij “zodat de vraag of dit bedrijf al dan niet een para-agrarisch bedrijf is, niet relevant is”, dat het bestreden arrest “niet duidelijk en niet wettig gemotiveerd” is “[w]aarom te dezen de RvVb beslist heeft dat de gevraagde nieuwe ontsluitingsweg geen uitbreiding is van het bestaande bedrijf of, anders gezegd, er niet één geheel mee vormt”, dat “[n]u de aanleg van een nieuwe toegangsweg tot een bestaand bedrijf niet anders kan worden aangezien dan als een uitbreiding van dat bedrijf, zodat beiden een onlosmakelijk geheel vormen, [...] de vraag of het bestaande bedrijf al dan niet een para-agrarisch bedrijf is, anders dan het arrest zegt, maar al te relevant” is, dat “een uitbreiding van een bedrijf in agrarisch gebied slechts gelegitimeerd [kan] worden wanneer het bestaande bedrijf een landbouwbedrijf of een para-agrarisch bedrijf is”, en dat “[h]et arrest dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, en dat oordeelt dat die kwestie ‘niet relevant is’, [...] de ingeroepen wetsbepalingen” miskent. Zij voegen toe dat “het bestreden arrest [...] niet wettig kon beslissen dat de weg voor vergunning[...] in aanmerking komt vermits het bedrijf geen para-agrarisch bedrijf is en om die reden geen wettige vergunning kon verleend worden om een nieuwe weg aan te leggen, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied” en dat, “[o]f [...] het voorwerp van de aanvraag nu al dan niet [...] als een uitbreiding van het bedrijf” wordt aangezien, het “vaststaat dat het litigieus voorwerp van de aanvraag zich situeert in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en dat het alsdan vergunbaar is indien het deel uitmaakt van een agrarisch of para-agrarisch bedrijf, zodat een onderzoek daarnaar wel degelijk relevant is/was, in het licht van de als geschonden aangegeven decretale bepalingen”.

Zij argumenteren voorts dat “[i]n de mate het arrest aangeeft dat de eerste [verzoekende partij] in haar beslissing van 27 juni 2011 het kwestieus bedrijf als een para-agrarisch bedrijf heeft gekwalificeerd, [...] het eveneens onwettig” is omdat het “een weigeringsbeslissing [is] die door het besluit van de deputatie van 20 oktober 2011 uit het rechtsverkeer is verdwenen, vermits het besluit van de deputatie in de plaats ervan gekomen is” en omdat “geen rekening

mag worden gehouden met het feit dat vroeger een vergunning werd afgeleverd in strijd met het gewestplan”. Zij voegen toe dat “[d]e RvVb [...] enkel de beslissing van de deputatie op haar legaliteit [vermocht] te toetsen en [...] het beroep van de eisers enkel [vermocht] te onderzoeken vanuit de al dan niet legaliteit van de beslissing van de deputatie, zonder de al dan niet legaliteit van de beslissing van [de eerste verzoekende partij] bij zijn beoordeling te betrekken”, dat “[d]oor anders de handelen, [...] wel degelijk voorbijgegaan [is] aan de devolutieve werking van het hoger beroep en het verdwijnen uit het rechtsverkeer van de door de deputatie ongedaan gemaakte beslissing van” de eerste verzoekende partij, dat het “mitsdien geenszins een overtollige beschouwing [betreft], doch een beschouwing die één geheel vormt met de andere beschouwingen en redenering van de RvVb, zodat de onwettigheid van ieder onderdeel van die redenering tot onwettigheid van het besluit aanleiding geeft”.

Uiteenzetting van het derde middel

13. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit, het gewestplan Ieper-Poperinge en de artikelen 7.4.4, §1, VCRO en 4.3.1, §1, 1°, a), VCRO.

Zij betogen dat zij voor de RvVb hebben aangevoerd dat de “esthetische toets” bedoeld in artikel 15, 4.6.1, van het inrichtingsbesluit “geenszins, althans niet deugdelijk of afdoende, is geschied” in de bestreden beslissing en dat de beantwoording van dit middel in het arrest “geen enkel uitstaans [heeft] met het al of niet mogelijks in gevaar brengen van de schoonheid van het landschap” maar “uitsluitend betrekking [heeft] op de mobiliteitsproblematiek” waardoor “[d]ie motivering [...] het bestreden arrest derhalve niet legitiem in verband [kon] brengen met het bepaalde in art. 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit”. Deze beoordeling in het arrest schendt het voormelde artikel 15, 4.6.1 eveneens doordat ze aanneemt dat de bestreden beslissing “een afdoende redengeving [bevat] om het aangevraagde in LWA-gebied toe te laten”.

De beoordeling in het arrest is bovendien “naast de kwestie” omdat “dit ‘binnengebied’ [...] dezelfde bescherming verdient als een open gebied”. Het bestreden arrest oordeelt ten onrechte dat de verzoekende partijen niet verduidelijken waarom de motieven in de beslissing van de verwerende partij niet afdoende zijn aangezien zij “wel degelijk uitvoerig [hebben] aangegeven waarom volgens hen de bestaande bebouwing een onvoldoende reden is om het gebied verder aan te tasten”. Het bestreden arrest “steunt derhalve op een onvolledige lezing van de argumenten van [de verzoekende partijen] en schendt art. 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit door, net als de deputatie, zonder enige redengeving aan te nemen dat de reeds bestaande aantasting van het gebied door een aantal reeds bestaande gebouwen de vergunning voor de uitbreiding van het bedrijf met een weg, die in eerste instantie bedoeld is voor vrachtwagenverkeer, rechtvaardigt”. “Ook wat betreft de omstandigheid dat [het feit dat] de nieuwe weg zich situeert aan de grens van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens de deputatie een aanvaardbare reden is om de vergunning toe te staan, stelt het arrest ten onrechte dat [de verzoekende partijen] ‘het tegendeel niet verduidelijken’” aangezien zij hebben gesteld dat “de verordenende kracht van het bestemmingsvoorschrift [...] geldt voor het gehele gebied, en dus ook voor het grensgebied” en dat “het behoud, resp. het herstel van de schoonheidswaarde van het LWA gebied zich uitstrekt tot het ganse gebied en dus ook tot de grenszones ervan”. De verzoekende partijen besluiten dat “het arrest uit[gaat] van een verkeerde, minstens onvolledige lezing van de door [de verzoekende partijen] voor de RvVb aangevoerde middelen en argumenten” en “[d]oor die beschouwing van de deputatie zonder enige eigen redengeving afdoende te beschouwen, [...] het arrest andermaal art. 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit geschonden” heeft.

Beoordeling

14. Het tweede middel gaat terug op de beoordeling van de RvVb van het tweede middel van de verzoekende partijen waarin zij de schending hebben aangevoerd van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het

inrichtingsbesluit, het gewestplan Ieper-Poperinge en de artikelen 7.4.4, §1 en 4.3.1, §1, 1°, a), VCRO omdat :

- “de door de bestreden beslissing vergunde toegangsweg volgens het gewestplan gelegen is in landschappelijk waardevol gebied, op de grens met een KMO-zone” en dit “betekent [...] dat de vergunde toegangsweg een uitbreiding is van het bedrijf van de tussenkomende partij, hetgeen niet bestemmingsconform is, omdat het bedrijf, voorzover het para-agrarisch is, gelegen is in een KMO-zone”;
- “het bedrijf van de tussenkomende partij geen agrarisch, noch een para-agrarisch bedrijf, maar wel een KMO [is], waarvan de uitbreiding, meer bepaald de toegangsweg, niet conform de gewestplanbestemming is” aangezien “het bedrijf van de tussenkomende partij geen agrarische of para-agrarische activiteit uitoefent, maar uitsluitend actief is in de gynaecologische behandeling van paarden, die niet voor landbouwdoeleinden gebruikt worden”;
- het irrelevant is “[d]at uit een vroegere vergunningsbeslissing blijkt dat het bedrijf van de tussenkomende partij para-agrarisch is”.

15. Het derde middel gaat terug op de beoordeling van de RvVb van het derde middel van de verzoekende partijen waarin zij de schending hebben aangevoerd van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit, het gewestplan Ieper-Poperinge, de artikelen 4.3.1, §1, 1°, b) en 4.3.1, §2, 1° en 2°, VCRO, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het materiële motiveringsbeginsel omdat “de verwerende partij de aanvraag onvoldoende toetst aan dit esthetisch criterium en [...] de motivering ter zake niet voldoet” door te benadrukken dat het gebied een “binnengebied” is, door te verwijzen naar reeds bestaande bebouwing en door te verwijzen naar de omstandigheid dat de vergunde weg zich situeert aan de grens van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

16. Artikel 7.4.4, § 1, VCRO bepaalt dat de grafische en tekstuele voorschriften van de plannen van aanleg hun verordenende kracht behouden tot zij worden vervangen en dat van deze voorschriften enkel kan worden afgeweken overeenkomstig de daartoe in deze codex vastgestelde afwijkmogelijkheden.

Artikel 4.3.1, § 1, 1°, a), VCRO bepaalt dat een vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

Artikel 4.7.21, § 1, in fine, VCRO bepaalt dat de deputatie van de provincie bij het behandelen van het georganiseerd administratief beroep tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag, de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt. “De zaak wordt daarbij in haar geheel bij de deputatie aanhangig gemaakt [...]. Het instellen van het beroep draagt de beslissingsbevoegdheid aldus over naar de deputatie [...] met het gevolg dat de beslissing van de deputatie in de plaats komt van deze van het college” (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* VI.Parl., 2008-09, nr. 2011/1, 183).

Uit de samenlezing van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit volgt dat de toelaatbaarheid van bouwwerken in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden op grond van een tweevoudig criterium moet worden getoetst : 1) een planologisch, hetwelk veronderstelt dat de overheid nagaat of de te vergunnen werken in overeenstemming zijn met de bestemming agrarisch gebied, en 2) een esthetisch, hetwelk inhoudt dat bedoelde werken moeten kunnen worden overgebracht met de eisen ter vrijwaring van het landschap.

17. Artikel 4.8.2, tweede lid, VCRO (voorheen artikel 4.8.3, § 1, eerste lid, VCRO) bepaalt dat de RvVb de bestreden vergunningsbeslissing vernietigt wanneer die beslissing in strijd is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.

18. Overeenkomstig artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak die uitspraak doet over het cassatieberoep tegen het bestreden arrest van de RvVb, niet in de beoordeling van de zaak zelf.

19. Door, wat betreft het tweede middel van de verzoekende partijen, te beslissen dat de betwisting van “het karakter van het bedrijf van de tussenkomende partij [...] niet relevant is”, “[d]e verwerende partij concludeert dat er ‘planologisch’ geen bezwaren zijn tegen de aanvraag”, de verzoekende partijen “niet [betwisten] dat het aanleggen van de uitweg conform is met de bestemming van het gewestplan”, “[o]ngeacht de vraag of de bedrijvigheid van de tussenkomende partij een para-agrarische activiteit is of niet [...] het aanleggen van de uitweg niet beschouwd kan worden als een uitbreiding van het bedrijf van de tussenkomende partij” en “de aan te leggen weg louter en alleen als doel [heeft] aan het bedrijf van de tussenkomende partij een betere ontsluitingsmogelijkheid te bieden”, onttrekt de RvVb zich aan het door de verzoekende partijen gevorderde onderzoek van de toetsing door de vergunningverlenende overheid van de verenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften zoals vereist in artikel 4.3.1, § 1, 1°, a), VCRO in het algemeen en in de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit in het bijzonder.

De RvVb schendt bovendien artikel 4.7.21, § 1, VCRO dat aan de vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep oplegt de vergunningsaanvraag in haar volledigheid te onderzoeken, door tevens te beslissen dat “[d]e eerste verzoekende partij [...] op 27 juni 2011 zelf [heeft] beslist dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan en dat de bedrijfsvoering van de tussenkomende partij een para-agrarische activiteit is”.

20. Het tweede middel is gegrond.

21. Door, wat betreft het derde middel van de verzoekende partijen, te beslissen dat de verzoekende partijen “zich beperken tot een loutere bewering, zonder aan te geven welke bepalingen de verwerende partij schendt”, dat “de verwerende partij op basis van de juiste feitelijke gegevens beslist dat het gebied feitelijk beschouwd kan worden als een binnengebied”, “dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken waarom de [...] motivering” van het

bestreden besluit niet afdoende of onredelijk is, dat de verwerende partij “niet [verwijst] naar de bestaande bebouwing om te beslissen dat de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang gebracht wordt”, dat “de verwerende partij geen afbreuk doet aan de verorden[en]de kracht van het bestemmingsvoorschrift voor het gehele gebied door ook in de bestreden beslissing te stellen dat de aan te leggen weg zich in landschappelijk waardevol gebied, ter hoogte van de grens met de KMO-zone, situeert” en dat de verzoekende partijen “het tegendeel niet” verduidelijken, onttrekt de RvVb zich aan het door de verzoekende partijen gevorderde onderzoek van de toetsing door de vergunningverlenende overheid van de verenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften zoals vereist in artikel 4.3.1, § 1, 1°, a), VCRO in het algemeen en in de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het inrichtingsbesluit in het bijzonder.

22. Het derde middel is gegrond.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

23. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 16, § 1, van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (hierna: natuurbehouddecreet).

Zij betogen dat zij “voor de RvVb [hebben aangevoerd] dat noch uit het bestreden besluit, noch uit het administratief dossier blijkt dat de deputatie een natuurtoets heeft gedaan”, dat “[o]fschoon het arrest vaststelt dat art. 16 [...] ‘bepaalt dat de bevoegde overheid er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade kan ontstaan door de verleende vergunning’ [...] het de bewijslast dat de natuurtoets naar behoren is gebeurd bij” de verzoekende partijen legt terwijl “het niet aan de partij [staat] die de schending van artikel 16 [...] inroept aan te tonen dat de mogelijkheid dat natuurelementen schade – en welke – dreigen te ondervinden”.

Beoordeling

24. Het middel gaat terug op de beoordeling van de RvVb van het vierde middel van de verzoekende partijen waarin zij de schending hebben aangevoerd van artikel 16, §§ 1 en 5, natuurbehouddecreet.

25. Artikel 16, § 1, natuurbehouddecreet bepaalt dat de bevoegde overheid in het geval van een vergunningsplichtige activiteit er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

26. Door te beslissen dat “[d]e verzoekende partijen [...] voor de [RvVb moeten] aantonen in welke mate er vermijdbare schade is door het vergunnen van de aan te leggen weg” en “daartoe draagkrachtige en correcte gegevens [moeten] aanbrengen, waaruit het gevaar voor vermijdbare schade blijkt” en in “gebreke [blijven] aan te tonen hoe er door de bestreden vergunningsbeslissing vermijdbare schade kan ontstaan”, schendt de RvVb niet het artikel 16, § 1, natuurbehouddecreet.

27. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. A/2013/0479 van 20 augustus 2013 van de eerste kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in zoverre het de uitspraak over het tweede en het derde middel van de verzoekende partijen betreft.

De Raad van State verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vergunningsbetwistingen.

4. De provincie West-Vlaanderen wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier april 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust